

VI. NÁRODNÍ PŘEHLÍDKA

SENIORSKÉHO
SENIORSKÉHO
DIVADLA
DIVADLA

ZNOJMO

19.- 21. listopadu 2004

POŘADATELÉ:

Město Znojmo, Znojemská Beseda, NIPOS-ARTAMA ve spolupráci s Amatérskou divadelní asociací, Českým střediskem AITA/IATA, Společností Amatérské divadlo a svět, Svazem českých divadelních ochotníků a Volným sdružením východočeských divadelníků.

PROGRAM

PÁTEK 19. listopadu

15.00 - 18.00 hod.

Městské divadlo

Prezentace a ubytování

19.00 - 20.30 hod.

Městské divadlo

DS Havlíček, Neratovice (režie Milan Šára)
Averčenko, Čapek, Anderson, Cervantes

„ACH, TA LÁSKA...“

21.00 - 22.00 hod.

Štukový sál ZB

De Facto Mimo Jihlava (režie Petr Soumar)
Ota Ornest

**JÁ MĚLA HEZKEJ ŽIVOT,
PANE**

SOBOTA 20. listopadu

10.00 - 12.00 hod.

Kavárna Galerie-Dům umění

Povídání o viděném

12.00 - 13.00 hod.

O B Ě D

13.30 - 15.00 hod.

Městské divadlo

Divadlo Aureko II Ostrava (režie René Šmotek)
George Tabori

DLOUHÁ, DLOUHÁ CESTA

16.00 - 17.15 hod.

Městské divadlo

Podhradské divadlo Plumlov (režie Jiří Staněk)
W. Kohlhaase, R. Zínerová

RYBA VE ČTYŘECH

17.30 - 18.30 hod.

V E Č E Ř E

18.30 - 20.30 hod.

Kavárna Galerie-Dům umění

Povídání o viděném

21.00 - 22.50 hod.

Městské divadlo

DS při MKS Červený Kostelec (režie Pavel Labík)

Alexandr Gregar, Pavel Labík **ZELŇAČKA**

NEDELE 21. listopadu

10.00 - 10.50 hod.

Městské divadlo

Klub loutkářů Úpice (režie Pavel Kubiček)

V. Novák St. Oubram

O HONZOVI A VÍLE VERUNCE

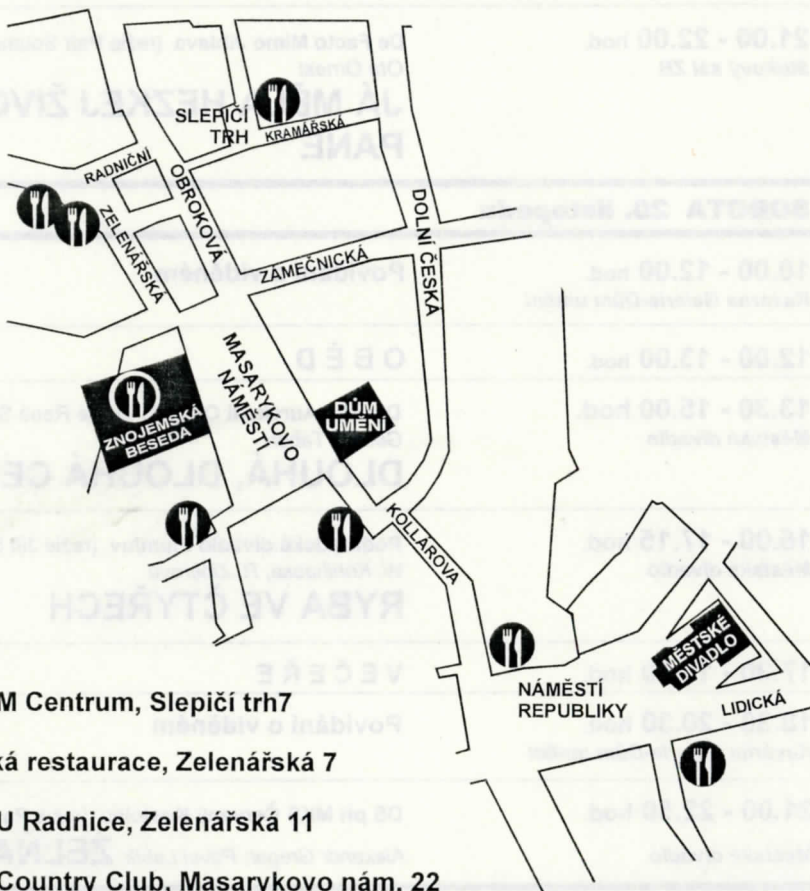
11.30 - 13.30 hod.

Kavárna Galerie-Dům umění

Povídání o viděném
a zakončení přehlídky

Kavárna GALERIE v Domě umění na Masarykově náměstí bude otevřena
pro účastníky přehlídky v pátek a sobotu od 9.00 - 02.00 hod.,
v neděli od 9.00 - 14.00 hod.

Pár tipů na stravování:

Restaurace M Centrum, Slepíčí trh7

Staroměstská restaurace, Zelenářská 7

Restaurace U Radnice, Zelenářská 11

Restaurace Country Club, Masarykovo nám. 22

Bufet, Masarykovo nám.16

Restaurace Astor, Kollárova 4

Restaurace Alexandria, Kollárova 17

Hotel U divadla, nám. Republiky 16

Divadelní soubor Havlíček Neratovice

M. Cervantes, A. Averčenko, K. Čapek, R. Anderson

ACH, TA LÁSKA

Čtyři komediální hříčky o manželství:

Miguel de Cervantes **Žárlivý stařec**, Arkadij Averčenko **Klíč**,

Karel Čapek **Telegram**, Robert Anderson **Já jsem Herbert**

Režie: Milan Šára

Hrají: František Živný, Soňa Klimešová, Marie Živná, Jitka Kuglerová, Marcel Eder, Mirek Rada, Jana Kadeřábková, Vlasta Šárová, Jaroslav Cajthaml

Slovo o autorech

Miguel de Cervantes - španělský prozaik a dramatik (1547-1616). Syn felčara, studoval humanistiku v Seville a Madridu. Psal poezii, romány, dramata a zvláště pak jednoaktové mezihry. Členové DS Havlíček od něj nastudovali frašku

„Žárlivý stařec.“ **Arkadij Averčenko** - ruský spisovatel, autor brilantních humoresek i závažných společenských satir. Po odchodu do exilu žil až do své smrti v Praze.

Napsal i řadu pikantních hříček, ze kterých herce zaujala ta s prostým názvem „Klíč“.

Karel Čapek - je náš nejvýznamnější dramatik a spisovatel, který koncem dvacátých let 20. století vydává povídkovou formou vtipné nebo tklivé morality ze všedního světa drobných lidí. **Robert Anderson** - americký autor, z jehož příběhů si divadelníci vybrali zdramatizovanou povídku „Já jsem Herbert“.

Slovo o hře

„Žárlivý stařec“ - už název hry napovídá, že jde o frašku, která nepotřebuje další výklad.

„Klíč“ - jedná se o pikantní hříčku, která nás zaujme nečekaným závěrem. Má prostý název „Klíč“. Jak často si mnohý z nás říká: „Přece nejsem blázen“. „Telegram“ - povídka ze života drobných lidí. Čapek zde skvěle postihoval nazírání a mluvu své doby. Téma je stále aktuální, protože všechny lidské vlastnosti nám zůstávají. „Já jsem Herbert“ - jemně rozkošná forma dialogu dvou naprosto senilních stařečků nám předestře zářivou budoucnost. Vše, co jsme prožili si pamatujeme, ale už ne v těch správných časových relacích. Je to v podstatě taková vlídná legrace, až trochu sranda.

Slovo o souboru

DS Havlíček byl založen v roce 1929. Zúčastňuje se téměř pravidelně Wintrova Rakovníku, byl 2x nominován na národní přehlídce do Třebíče. Čtyřikrát účast na národní přehlídce jednoaktových her v Holicích. Celkem 12x účast na národní přehlídce dialogů a monologů v Přerově a Olomouci a 7x účast na Hronově s monology. 1x divadlo jednoho herce na národní přehlídce - 1. místo a účast na chebském bienále DJH profesionálů v Chebu. 2x účast na národní přehlídce seniorského divadla ve Znojmě. DS Havlíček je zván na různé divadelní přehlídky, např. Klicperův Chlumec, Hrádecký divadelní podzim, do Vysoké nad Jizerou, Sokolova, Radnice, Moravské Třebové atd. Poslední úspěšná hra - romantická komedie „Sylvie“ má již 37 repríz. Soubor v současné době uvádí povídky z manželského života pod názvem „Ach, ta láska...“ a začíná studovat hru Yvese Jamiaque „Pan Hamlikar“. V roce 2001 DS Havlíček obdržel cenu města Neratovic za dlouhodobou a úspěšnou činnost a reprezentaci města v oblasti divadelní.

Divadlo De Facto Mimo Jihlava

Ota Ornest podle povídky Ivana Bunina

JÁ MĚLA HEZKEJ ŽIVOT, PANE

Režie: Petr Soumar

Překlad: Zdenka Psůtková

Dramaturgie: Markéta Ketnerová

Harmonika: Stanislav Čaha

V hlavní roli **Eva Čurdová**

Slovo o autorovi

Ivan Alexejevič Bunin (1870 - 1953). Ruský prozaik a básník. Zprvu autor meditativní, novoromanticky laděné reflexivní lyriky, později vyniká zvláště jako povídkář a novelista. Nostalgicky a retrospektivně zachytil filozofii a psychologii života zejména v ruské provincii 19. a 20. století, společenskou a sociální problematiku, portréty vesnické šlechty i lyrické, impresivní črty. Poetizoval prózu, překládal z angličtiny.

V roce 1920 emigroval do Francie, kde se natrvalo usadil.

Laureát Nobelovy ceny za literaturu pro rok 1933.

Slovo o hře

Monodrama - tragikomické listování životem.

Slovo o souboru

Sdružení De Facto Mimo vzniklo na počátku roku 2000 v souvislosti se získáním pronájmu v prostoru bývalé truhlářské dílny. Zaměřuje se na kulturní činnost, především na divadlo a oblasti jemu blízké, okrajově také na oblast hudební. Aktivita, které uskutečňuje, jsou možné jen díky možnosti využívání vlastního prostoru, který není plně vyhovující, ale přesto je základem práce. Výrazné úspěchy, kterých se podařilo dosáhnout, by se bez časově neomezené možnosti práce nemohly dostavit. Současně je třeba vyzvednout úsilí tvůrčích týmů, které se činností věnuje po svém zaměstnání, bez nároku na odměnu, mnoho hodin týdně. Ekonomika neumožňuje tuto situaci změnit, protože provozování vlastního divadelního studia přináší vysoké finanční náklady, především na energie. Vlastní pravidelná divadelní produkce pokračuje již 3. sezónu. V neprofesionálních podmínkách připravujeme 4 - 5 inscenací ročně. Členové odehrají 80 - 100 vlastních představení ročně, což znamená 6 - 8 představení měsíčně včetně prázdnin.

Divadlo Aureko II Ostrava

na motivy židovského westernu Gerge Taboriho „Bílý muž a Rudá tvář“

DLOUHÁ, DLOUHÁ CESTA...

Režie: René Šmotek j.h.

Asistent režie: Zuzana Vobecká, Lea Dokupilová, Dušan Zakopal, Pavel Gajdoš, Antonín Dvořák, Petr Repčík a někdy také všichni najednou

Překlad: Josef Balvín

Úprava: Zuzana Vobecká a René Šmotek

Dramaturgická spolupráce: Antonín Dvořák

Výprava: Kateřina Kazická **Hudba:** Vladislav Georgiev

Hrají: Lea Dokupilová, Dušan Zakopal, Pavel Gajdoš, Petr Repčík nebo Petr Böhm

Slovo o autorovi

George Tabori se narodil 24.5.1914 v Budapešti. V roce 1936 emigroval do Londýna. Od konce čtyřicátých let pracoval jako scénárista pro Hollywood, psal scénáře pro A. Hitchcocka (Zpovídám se, 1953), J. Loseyho (Tajný obřad, 1968) atd. Od roku 1969 žije v Německu, působí v Berliner Ensemble. Z divadelních her: Cesta do Egypta (1951), Kanibalové (1968), Matčina kuráž (1977), Mein Kampf (1987), Bílý muž a Rudá tvář (1990), Goldbergovské variace (1991), Balada o vídeňském řízku (1996)

Slovo o hře

Gerge Tabori napsal hru Bílý muž a Rudá tvář v roce 1990. Vycházel přitom ze své povídky z konce 60. let. V roce 1991 ji u nás uvedlo pražské Národní divadlo (ve Stavovském divadle) v režii Miroslava Krobota. V naší úpravě jsme zachovali základní půdorys textu - setkání židovského obchodníka a jeho dcery s poutníkem s rudou kůží na poušti ve státě Nové Mexiko za okolností ohrožujících další existenci všech zúčastněných. „Jednou jsem zabloudil s autem v Rocky Mountains. Bylo to příšerné, protože si tam člověk připadá jako v pustinách Sinaje.“ (George Tabori). Nové je u nás řešení některých situací i interpretace jednání postav v nich. „Dva muži, kteří jsou vlastně jediná postava, řekneme dva aspekty téhož člověka - také tak se na to lze dívat - a indián a žid, oba autsideři, oba oběti, a přesto spolu navzájem bojují, ale ten boj by mohl také probíhat v každém z nich. Člověk musí v sobě samém přijmout určité věci, totiž, že nechce nebo nemůže být dobrý a tolerantní a že nechce často vidět realitu takovou, jaká je.“ (Gerge Tabori) Antonín Dvořák

Slovo o souboru

Soubor Aureko vznikl v roce 1976 z iniciativy lidí z klubu tzv. „autorů v povijanu“ (Klub Domu kultury Vítlovice), který sdružoval mladé a začínající básníky a literáty. Původně tedy Autorský Recitační Kolektiv se zpočátku při svých inscenacích orientoval na poetické texty - básně i prózu renomovaných autorů, až do roku 1980, kdy se ustálila členská základna. Cílem dramaturgie se stalo především autorské zpracování různých literárních příběhů i dramatických textů. V této podobě soubor existoval až do roku 1990 a lze vzpomenout mj. na inscenace „Potlesk pro Herodesa“ ze stejnojmenné básnické sbírky J. Hanzlíka „Komediant“ na motivy prózy M.V. Kratochvíla „Červený kohout letí k nebi“ - zpracování románu M. Bulatoviče, „Fera“ - dramatizace básně Cawdor od T. Jefferse a „Červená knížka“ na motivy novely A. Berkové. Divadlo Aureko II Ostrava vzniklo v současné podobě v roce 1996 a dalo si do vínku pokračování dramaturgických cílů svého předchůdce např. v inscenaci hříčky „Bezbranné stvoření“ N. Simona (premiéra 1996) a přidalo se také inscenování vlastních autorských nápadů a textů, např. inscenace uvedená pod názvem „Andělů na zem spadlých“ (premiéra 1997), a „Parádně vyleštěná klika“ (premiéra 2002). Divadlo nemá v současné době stálou scénu, v tomto směru dobře spolupracuje s profesionální Komorní scénou, Aréna na Masarykově náměstí v Ostravě, kde většinou své hry uvádí. Soubor má výhodu v tom, že jej tvoří kvalitní herci, z nichž někteří pracují na profesionální úrovni i v jiných divadlech a divadelních společnostech. Na kvalitu interpretace a hereckých výkonů byl v Aureku již od jeho počátku (v minulém století) kladen velký důraz a ze souboru se rekrutovala řada dnes již profesionálních herců i režisérů. V současné době má Aureko na repertoáru dvě inscenace (Parádně vyleštěná klika a Dlouhá, dlouhá cesta), s další autorskou inscenací se začalo potýkat na zkouškách od září 2004.

Podhradské divadlo Plumlov

Wofgang Kohlhaase a Rita Tunerová

RYBA VE ČTYŘECH

Režie: Jiří Staněk

Překlad: Petr Adler

Hraji: Lida Páclová, Evženie Augustinová, Jana Turčanová, Jiří Staněk

Slovo o autorovi

Téměř nic se nám o něm nepodařilo vypátrat, jen to, že psal pro televizi bývalé NDR.

Slovo o hře

Morytát Ryba ve čtyřech podává věrnou zprávu o nanejvýš neblahé historii, která se udála v létě roku 1838 u Nového Ruppinu v marce braniborské. Tři postarší sestry si vyjely se svým sluhou na letní byt - a jak to bylo dál, to se dovíte ...

Slovo o souboru

Soubor vznikl v této formě před pěti lety, navazuje ovšem na více než stoletou tradici amatérského divadla v Plumlově. Po úvodní pohádce a několika literárních a hudebních pásmech nastudovali „Rybu ve čtyřech“ (premiéra 14.12.2002). S touto hrou úspěšně absolvovali několik festivalů a přehlídek. Účast na VI. národní přehlídce seniorského divadla ve Znojmě je pro plumlovské divadelníky radostným vyvrcholením jejich dvouleté práce.

DS při Městském kulturním středisku v Červeném Kostelci

Na motivy stejnojmenného románu napsal Alexandr Gregar

ZELŇAČKA

Režie a úprava textu: Pavel Labík

Výběr hudby a zvukový plán: Alexandr Gregar

Zvuková montáž a melodie k písním: Josef Zámečník

Návrh scény: Pavel Labík a Ladislav Jančík

Kostýmy: Marcela Labíková a Ola Labíková

Text sleduje: Jaroslava Kejzlarová

Masky: Mirek Čermák

Technické zajištění: technika Divadla J. K. Tyla

Slovo o autorovi

Alexandr Gregar se narodil 25. 11. 1943. Na loňském Jiráskově Hronově dostal Cenu ministerstva kultury za činnost v neprofesionálním divadle, jež se uděluje jednou za rok. Tu mu osobně předal ministr kultury Pavel Dostál. A. Gregar je amatérský divadelní režisér, herec, dramaturg, jeden ze zakladatelů Volného sdružení východočeských divadelníků a jeho první i současný předseda, člen odborné poroty ARTAMA Praha, místopředseda Festivalového výboru Jiráskova Hronova, kulturní úředník (zaměstnán jako vedoucí odboru kultury, propagace a cestovního ruchu Úřadu města Hradec Králové). Stejně jako režijní a herecká práce Alexandra Gregara znamená nesporný přínos pro amatérské divadlo, neméně významné a cenné jsou jeho organizační, poradní a lektorské aktivity pro celé amatérské divadelní hnutí.

Slovo o hře

Řekl o hře - **prof. Jan Císař**: „Zelňačka je představení milé, příjemné, dokonce bych řekl někdy až něžné. A uprostřed všech těch obrazů krutého a děsivého světa je to pohlázení. Takové skromné, nenápadné, ničím neprovokující a nekouzlicí. Prostě poctivé divadlo.“ A ještě slovo režiséra **Pavla Labíka**: „Ani nevím, co mě přivedlo k Zelňačce. Ale vlastně vím - Saša Gregar. Vloni v létě na schůzi rady VSVD jsme si jen tak povídali, co kdo připravuje, a Saša se mi svěřil, že napsal hru podle jednoho francouzského románu. Moc se mu líbila myšlenka toho románu a že na nastudování zatím není čas nebo vhodná chvíle. „Můžeš mi ji půjčit k přečtení?“ řekl jsem a on řekl, klidně. Tak jsem se k té Zelňačce dostal. Fakt je, že se mi zalíbila hned po prvním přečtení. Trochu mě připomíná Tři na lavičce od Aldo Nikolaje. Stejný problém stárí, ale trochu z jiného úhlu. Tady to nekončí smutně až tragicky. Zelňačka končí krásně. Vyvezeme radost na jinou planetu, protože ji tam neznají. Tahle myšlenka mi vyhovuje.“

Slovo o souboru

Divadelní činnost v Červeném Kostelci se traduje již od roku 1809, kdy si kostelečtí divadelníci zbudovali v hostinci pana Hůlka (dnes hotel Černý kůň) svoje jeviště. Hrál se nepravidelně až do roku 1831. V roce 1864 byl založen a v roce 1865 pod názvem „Spolek divadelních ochotníků v městysi Kostelci“ úředně schválen. Velkým příznivcem a podporovatelem divadla byl kostelecký farář páter Fr. Körner a akademický malíř Gustav Vacek, který maloval kulisy. Současně se také budoval nový divadelní sál v hostinci „U Buršů“ - později hotel Praha. Zde měl spolek svůj domov takřka 50 let. V roce 1864 - 1865 sehráli ochotníci 40 her. Od roku 1883 do roku 1910 sehráli 173 her ve 210 představeních. V roce 1910 hotel Praha vyhořel a ochotníci se uchylovali postupně na různá místa. Dne 25. října 1925 byla dokončena stavba nového divadla (dnes Divadlo J. K. Tyla) a jeho slavnostní otevření Jiráskovou „Lucernou“. Od otevření divadla do roku 1943 nastudovali ochotníci 165 her, které sehráli celkem 237x. V roce 1946 dochází ke sjednocení Spolku divadelních ochotníků, dramatického odboru Sokola, Lidové scény a dramatického odboru církve československé. První hra, kterou se tento soubor představil byla Komejčukova „Zkáza eskadry“. Mezi aktivity ochotnického spolku musíme také zařadit Malé jevištní formy a recitační kroužek, které obohacovaly různé pořady. V současné době nastuduje ochotnický spolek 1 až 2 premiéry ročně. Od roku 1945 bylo nacvičeno 133 her, na domácí scéně sehráno 220 představení, 190 zájezdů. Nastudovány byly jak operety, tak inscenace. Jednou z neúspěšnějších byla hra A. Nikolaje „Tamboři aneb tři na lavičce“ v režii Jiřího Kubiny, se kterou se úspěšně prezentovali na 49. Jiráskově Hronově v roce 1979. Dalším úspěchem byla inscenace hry Jiřího Šotoly „Bitva u Kresčaku“ v režii Emilie Dyrnterové, která se také probojovala na 56. Jiráskův Hronov v roce 1986.

Klub loutkářů Úpice

V. Novák a St. Oubram

O HONZOVI A VÍLE VERUNCE

Režie: Pavel Kubiček

Dramatizace a úprava: Pavel Kubiček

Slovo o hře

Pohádku O Honzovi a víle Verunce jsme si upravili z textu pro činohru. Vybrali jsme ji pro náš soubor proto, že hra má mnoho možností, aby se do ní aktivně zapojily děti v divadle, a také proto, že hra není jen upovídaná, ale na jevišti se stále něco děje. V inscenaci jsou pohádkové postavy ježibaba a ježidědek.

Jsou to však osoby lidské a vypočítavé, než například klasická ježibaba.

Honza je sice hlavním hrdinou, ale nakonec vyhraje s pomocí svého kamaráda Matěje. Hra je inscenována klasickými marionetami 50 cm na nitích, výrobce Moravská ústředna Únanov u Znojma.

Slovo o souboru

Loutkové divadlo v Úpici bylo založeno v roce 1950. Působilo na své stálé scéně jako součást Kulturního klubu, který byl v roce 1993 zrušen. Členové souboru se rychle rozhodli a založili občanské sdružení pod názvem Klub loutkářů Úpice, aby mohli ve své činnosti pokračovat. V roce 1994 však museli užívané prostory opustit, ale nevzdali se. Oprášili své staré skládací jeviště a inventář přestěhovali do jiných pronajatých prostor. A tak z toho vzniklo vlastně zájezdové divadlo. V Úpici se hraje v Divadle A. Jiráska. Dnes má soubor v Úpici své dobré jméno a co je důležité i podporu vedení města. Většina členů pracuje v souboru více než 30 let a svým věkem splňují podmínku účasti na Národní přehlídce seniorského divadla.

Klub loutkářů Úpice

V. Novák a St. Oubram

O HONZOVI A VÍLE VERUNCE

Režie: Pavel Kubiček

Dramatizace a úprava: Pavel Kubiček

Slovo o hře

Pohádku O Honzovi a víle Verunce jsme si upravili z textu pro činohru. Vybrali jsme ji pro náš soubor proto, že hra má mnoho možností, aby se do ní aktivně zapojily děti v divadle, a také proto, že hra není jen upovídaná, ale na jevišti se stále něco děje. V inscenaci jsou pohádkové postavy ježibaba a ježidědek.

Jsou to však osoby lidské a vypočítavé, než například klasická ježibaba.

Honza je sice hlavním hrdinou, ale nakonec vyhraje s pomocí svého kamaráda Matěje. Hra je inscenována klasickými marionetami 50 cm na nitích, výrobce Moravská ústředna Únanov u Znojma.

Slovo o souboru

Loutkové divadlo v Úpici bylo založeno v roce 1950. Působilo na své stálé scéně jako součást Kulturního klubu, který byl v roce 1993 zrušen. Členové souboru se rychle rozhodli a založili občanské sdružení pod názvem Klub loutkářů Úpice, aby mohli ve své činnosti pokračovat. V roce 1994 však museli užívané prostory opustit, ale nevzdali se. Oprášili své staré skládací jeviště a inventář přestěhovali do jiných pronajatých prostor. A tak z toho vzniklo vlastně zájezdové divadlo. V Úpici se hraje v Divadle A. Jiráska. Dnes má soubor v Úpici své dobré jméno a co je důležité i podporu vedení města. Většina členů pracuje v souboru více než 30 let a svým věkem splňují podmínku účasti na Národní přehlídce seniorského divadla.